

Sygn. akt I C 265/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Julita Preis

Protokolant: -----

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 04 sierpnia 2021 roku w C.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko A. C. (z domu Ż.)

o zapłatę

orzeka:

I. Zasądza od pozwanej A. C. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 7866,02 zł (siedem tysięcy osiemset sześćdziesiąt sześć złotych dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2418,80 zł (dwa tysiące czterysta osiemnaście złotych osiemdziesiąt groszy) z tytułu kosztów procesu.

IV. Nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności co do pkt. I i III.

Sędzia Julita Preis

UZASADNIENIE

W dniu 10 stycznia 2020 r. powód – (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł pozew przeciwko A. Ż. , obecnie C. , o zapłatę kwoty 15.229,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwana zawarła w dniu 17 października 2018 r. z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. umowę pożyczki o numerze (...). Strona pozwana złożyła wniosek o zawarcie umowy pożyczki za pośrednictwem platformy internetowej _(...)pl. (...) osobowe oraz numer konta bankowego Pożyczkobiorcy zostały potwierdzone automatycznie za pomocą usług (...) oraz telefonicznie przez upoważnionego pracownika Pożyczkodawcy. Po pozytywnej weryfikacji oraz uzyskaniu pozytywnej oceny zdolności kredytowej Pożyczkobiorca otrzymał wnioskowane środki w kwocie 9.000 zł na zweryfikowany rachunek bankowy. Pomimo precyzyjnie ustalonych zasad zwrotu pożyczonej kwoty, strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. Z uwagi na niedokonywanie przez pozwaną spłat pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana i

z dniem 17 listopada 2019 r. kwota stała się wymagalna. W dniu 22 października 2018 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na powoda, o czym ten zawiadomił pozwaną. Wyjaśnił, iż na dochodzoną pozwem kwotę w wysokości 15.229,75 zł składają się: kwota 7.597,44 zł tytułem niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki; kwota 186,64 zł obejmująca odsetki umowne stanowiące część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy; kwota 156,31 zł obejmująca odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu oraz kwota 7.289,36 zł stanowiąca prowizję za udzielenie pożyczki, naliczoną zgodnie z warunkami umowy (k. 1-3 akt).

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i skierował sprawę do rozpoznania w trybie postępowania uproszczonego. Sprawa została zatem zakreślona w rep. Nc i wpisana do rep. C pod niniejszą sygnaturą (k. 50 akt).

W piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2020 r., w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu powód podniósł, iż umowa pożyczki wiążąca poprzednika prawnego powoda oraz pozwaną została zawarta zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r., a wysokość obliczonych pozaodsetkowych kosztów kredytu mieściła się w granicach dozwolonych przez ustawodawcę. Nadto wyszczególnił wszystkie dokonane przez pozwaną wpłaty na poczet umowy pożyczki (k. 64-66 akt).

Postanowieniem z dnia 18 marca 2021 r. Sąd na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. w zw. z art. 139¹ § 2 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie (k. 74 akt). Wraz z pismem z dnia 26 maja 2021 r. powód przedłożył postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chełmnie P. L. wskazujące na skuteczne doręczenie korespondencji sądowej stronie pozwanej. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwoty 66,05 zł tytułem kosztów czynności nieegzekucyjnych prowadzonych pod sygn. akt (...) (k. 79-82 akt).

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Sąd podjął postępowanie w sprawie (k. 84 akt).

Pozwana A. C., mimo zobowiązania do złożenia odpowiedzi na pozew, w żaden sposób nie ustosunkowała się do żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 października 2018 r. pozwana A. Ż., obecnie C. (Pożyczkobiorca) zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. (Pożyczkodawcą) umowę pożyczki nr (...), na mocy której otrzymała kwotę 9.000,00 zł. W umowie przewidziano, że Pożyczkobiorca będzie zobowiązana się zwrócić pożyczoną kwotę w czterdziestu ośmiu miesięcznych ratach po 416,12 zł każda wraz z prowizją w wysokości 8.985,60 zł (§ 11 pkt 11.5 umowy) oraz odsetkami umownymi, które wynosiły dwukrotność odsetek ustawowych wskazanych w art. 359 § 2 k.c. tj. w dacie zawarcia umowy 10% w skali roku, w łącznej w kwocie 1.988,16 zł (§ 11 pkt 11.1-11.4 i 11.9 umowy). Całkowita kwota do spłaty wynosiła 19.973,76 zł (§ 11 pkt 11.10 umowy). Okres obowiązywania umowy ustalono do 30 października 2022 r.

Zgodnie z umową prowizja stanowiła opłatę należną Pożyczkodawcy od Pożyczkobiorcy w wysokości określonej w umowie pożyczki z tytułu utrzymywania, obsługi i korzystania z P., jak również bieżącej kontroli salda zadłużenia Pożyczkobiorcy oraz badania wiarygodności kredytowej Pożyczkobiorcy w okresie obowiązywania umowy pożyczki (§ 1 pkt 1.19 umowy).

§ 13 pkt 13.1 umowy stanowił, że jeżeli pożyczka lub jej część nie zostanie uiszczona w terminie wskazanym w umowie pożyczki, spowoduje to uznanie niespłaconej części pożyczki za zadłużenie przeterminowane i w związku z tym Pożyczkobiorca zobowiązany będzie do zapłaty oprócz nieterminowo spłaconej kwoty pożyczki również odsetek karnych za czas opóźnienia tj. za okres od daty spłaty pożyczki lub jej części, w kwocie wynikającej z umowy pożyczki do dnia zaksięgowania kwoty pożyczki lub jej części w kwocie wynikającej z umowy pożyczki na rachunku bankowym

do spłaty. Odsetki za czas opóźnienia naliczane miały być od sumy przeterminowanych kwot kapitału oraz prowizji i stanowiły odsetki maksymalne za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.c. (pkt 13.2)

Umowa w § 16 pkt 16.2 lit. a) wskazywała na możliwość wypowiedzenia umowy pożyczki z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku gdy Pożyczkobiorca zalega ze spłatą pożyczki lub jej części przez okres dłuższy niż 30 dni.

Kwota pożyczki – 9.000,00 zł została przelana na rzecz A. Ż. , obecnie C. dnia 17 października 2018 r.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: umowa pożyczki nr (...) wraz z załącznikami – k. 14-30 akt, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k. 31-35 akt, szczegóły płatności – k. 36 akt/

Dnia 22 października 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji. Na mocy powyższej umowy pierwotny wierzyciel przeał na powoda określone w zestawieniu wierzytelności. Wśród nich znajdowała się wierzytelność wobec pozwanej A. Ż. (obecnie C.) z tytułu zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 17 października 2018 r.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: umowa sekurytyzacji z dnia 22 października 2018 r. wraz z wyciągiem z załącznika do umowy sekurytyzacji – k. 11-13 akt/

Pismem z dnia 22 października 2018 r. powód poinformował pozwaną o przelewie wierzytelności, a w konsekwencji o zmianie wierzyciela.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: pismo informacyjne – k. 10 akt/

Pismem z dnia 3 października 2019 r. skierowanym do pozwanej powód zawiadomił, że do dnia 03.10.2019 r. nie została dokonana spłata zaległych rat pożyczki nr EL- (...) zawartej z (...) Sp. z o.o. w kwocie 823,83 zł i wypowiedział pozwaną ww. umowę pożyczki pod warunkiem wstrzymującym – dokonania spłaty całej zaległej kwoty w terminie do 17 października 2019 r., z powodu nieuregulowania zaległości powstałych w wyniku niewywiązania się pozwanej z umowy pożyczki nr (...). Powód poinformował także pozwaną, iż brak wpłaty w wyżej wskazanym terminie oraz kwocie spowoduje rozpoczęcie biegu okresu wypowiedzenia, który wynosi 30 dni, a po jego upływie umowa zostanie skutecznie wypowiedziana. Wówczas wymagalną kwotą do spłaty stanie się cała pozostała do spłacenia kwota pożyczki , która na dzień 03.10.2019 r. wynosi 15.091,71 zł .

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 39 akt/

W dniu 2 grudnia 2019 r. powód skierował do pozwanej wezwanie do spłaty zadłużenia wynikającego z niewywiązania się z umowy nr (...) z dnia 17 października 2018 r. w wysokości 15.178,36 zł do dnia 9 grudnia 2019 r.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: wezwanie z dnia 2 grudnia 2019 r. – k. 37-38 akt/

Pozwana na poczet zobowiązań z tytułu zawartej z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki, spłaciła łącznie kwotę 3.765,72 zł.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda zawartych piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2020 r. – k. 53-54 akt/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o wyżej wymienione dokumenty przedłożone przez stronę powodową, którym dał w całości wiarę. Zgodnie z art. 243² k.p.c. dokumenty znajdujące się w aktach sprawy lub do nich dołączone stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia.

W związku z faktem, że pozwana w wyznaczonym terminie nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie ujawniły się w sprawie żadne kwestie sporne i na podstawie przepisu art. 339 § 1 k.p.c. Sąd wydał wyrok zaoczny. Mając na uwadze § 2 powołanego przepisu, Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie i piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2020 r. bowiem, jak wyżej wspomniano, nie wzbudziły one żadnych wątpliwości co do ich zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Należy przy tym zaznaczyć, że uznanie za prawdziwe twierdzeń zawartych w pozwie nie zwalnia Sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Na Sądzie rozpoznającym sprawę, w której zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego, zawsze spoczywa obowiązek rozważenia, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. W tym zakresie bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 marca 1999 r., sygn. akt (...), LEX nr (...); wyroku z dnia 7 czerwca 1972 r., (...), LEX nr 7094).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Powód dochodził roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu, powód należycie wykazał swoją legitymację procesową, a także fakt nabycia wierzytelności przeciwko pozwanej. Okoliczność ta nie była zresztą kwestionowana przez stronę pozwaną.

Powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 15.229,75 zł z tytułu zawartej umowy pożyczki wskazując, iż na ww. kwotę składają się: kwota 7.587,44 zł tytułem kapitału udzielonej pożyczki; kwota 186,64 zł obejmująca odsetki umowne stanowiące część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy; kwota 156,31 zł obejmująca odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu oraz kwota 7.289,36 zł stanowiąca prowizję za udzielenie pożyczki.

Sąd zważył, że niewątpliwym w przedmiotowej sprawie był fakt, iż pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki. Na mocy postanowień umowy pozwana faktycznie otrzymała do dyspozycji kwotę 9.000,00 zł. Równocześnie została zobowiązana do spłaceni Pożyczkodawcy kwoty 19.973,76 zł, zawierającej oprócz pożyczonego kapitału, prowizję (8.985,60 zł) oraz oprocentowanie umowne (1.988,16 zł).

W tym miejscu należy odwołać się do właściwości stosunku łączącego powoda z pozwaną. Sensem umowy pożyczki jest, według art. 720 k.c., przeniesienie przez pożyczkodawcę własności określonej sumy pieniężnej na rzecz pożyczkobiorcy przy jednoczesnym zobowiązaniu się przez pożyczkobiorcę, iż w określonym terminie zwróci tę samą ilość pieniędzy pożyczkodawcy. Do zwyczajowych postanowień takich umów należy ponadto odpowiednie oprocentowanie kwoty pożyczki jako swoiste wynagrodzenie dla pożyczkodawcy za udzielenie środków pieniężnych. Natomiast do obowiązków dłużnika wynikających z dyspozycji art. 720 k.c., ustawa nie zalicza konieczności uiszczenia opłat dodatkowych. Obowiązek taki może być oczywiście wprowadzony do treści umowy, co wynika z zasady swobody umów zawartej w art. 353 § 1 k.c. Dodać należy, że w niniejszej sprawie do zawartej między stronami umowy pożyczki miała zastosowanie ustawa o kredycie konsumenckim z dnia z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z 2019 r., poz. 1083 t.j.) na podstawie jej art. 3 ust. 2 pkt 1. Art. 29 i 30 ww. aktu prawnego regulują zawarcie i treść dokumentu umowy, w tym wskazują jakie dane powinna ona zawierać. Powód przedłożył umowę łącząca strony i Sąd uznał, że co do zasady jest ona zgodna z treścią powyższych przepisów.

Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. w myśl którego postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Za nieuzgodnione indywidualnie uznaje się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznaje się działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi tu więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne i odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., (...)). Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi zaś w sytuacji, w których w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy. Rażąco naruszenie interesów konsumenta jest nieusprawiedliwiona dysproporcja praw i obowiązków na jego niekorzyść.

Nie powinno budzić także wątpliwości, że analizowane postanowienia umowy nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną, zważyć bowiem należy, że w istocie do zawarcia przedmiotowej umowy doszło poprzez zaproponowanie pozwanej wzorca umowy. Powód nie udowodnił, że analizowane postanowienia umowne są wynikiem ich indywidualnego uzgodnienia.

Oceniając postanowienia wzorca umownego, przy pomocy którego zawarto umowę z pozwaną Sąd zważył, że co do zasady na uwzględnienie zasługiwało roszczenie powoda o zwrot pożyczonej kwoty w wysokości 9.000,00 zł - która została przekazana pozwanej do jej dyspozycji.

Sąd analizując postanowienia wzorca umownego, przy pomocy którego zawarto umowę z pozwaną doszedł do wniosku, że znajdują się w niej klauzule abuzywne. Badaniu podlegała kwota prowizji. Mimo, że strona pozwana nie ustosunkowała się do treści pozwu, więc twierdzenia powoda co do stanu faktycznego należało uznać za prawdziwe, nie wyłączało to możliwości dokonania przez Sąd merytorycznej analizy żądania pozwu pod kątem spełnienia wymogu z wyżej przywołanego art. 385¹ k.c.

Poprzednik prawny powoda w umowie zastrzegł także koszty pożyczki w postaci prowizji, która wynosiła 8.985,60 zł. Ustalona w przedmiotowej umowie opłata prowizyjna nie stanowi świadczenia głównego stron umowy pożyczki, o którym mowa w art. 385¹ § 1 k.c. Z art. 720 k.c. wynika bowiem, że podstawowym obowiązkiem pożyczkobiorcy jest jej zwrot w takiej samej ilości, ewentualnie zapłata odsetek.

Sąd analizując postanowienia wzorca umownego w zakresie wysokości prowizji ustalonej na poziomie 8.985,60 zł przy kwocie pożyczki wynoszącej 9.000,00 zł, a więc stanowiącej 99,84% udzielonej kwoty kapitału, doszedł do wniosku, iż opłata ta została ustalona w sposób rażąco wygórowany. Zasadność obciążenia pożyczkobiorcy opłatą ukształtowaną na tak wysokim poziomie w relacji do kwoty pożyczki powinna być każdorazowo podyktowana ściśle określonymi względami związanymi z procesem zawarcia konkretnej umowy pożyczki. Obowiązek dowodowy wykazania, że istniały uzasadnione podstawy do ustalenia opłaty operacyjnej za udzielenie pożyczki na takim poziomie spoczywał na stronie powodowej i w ocenie Sądu powód go nie zrealizował. W umowie zawartej przez poprzednika prawnego powoda z pozwaną wyjaśniono jedynie, iż prowizja stanowiła opłatę należną Pożyczkodawcy od Pożyczkobiorcy w wysokości określonej w umowie pożyczki z tytułu utrzymywania, obsługi i korzystania z P., jak również bieżącej kontroli salda zadłużenia Pożyczkobiorcy oraz badania wiarygodności kredytowej Pożyczkobiorcy w okresie obowiązywania umowy pożyczki (§ 1 pkt 1.19 umowy), a w piśmie z dnia 11 grudnia 2020 r. powód wskazał jedynie, iż wysokość obliczonych pozaodsetkowych kosztów kredytu mieściła się w granicach dozwolonych przez ustawodawcę. Oczywistym jest też, że administrowanie pożyczką, przyjmowanie wpłat, bieżące ich kontrolowanie powoduje powstawanie kosztów pracy materiałów biurowych, energii czy kosztów lokalowych, ale celowi ich pokrycia w niniejszej sprawie powinna służyć opłata określona na rozsądnym poziomie. Pożyczkodawca mógł w tych kosztach partycypować, ale w rozsądnych granicach. W świetle zasad doświadczenia życiowego i reguł obrotu gospodarczego nie sposób przyjąć, że rzetelnie

prowadzona działalność gospodarcza generuje koszty związane z szeroko pojętą obsługą pożyczki na tak wysokim poziomie, jak to określił pożyczkodawca. Tym samym takie określenie zobowiązań stron, w którym pożyczkobiorca poza odsetkami winien jest zapłacić prowizję określoną jako opłata operacyjna, w wysokości niemalże równej kapitałowi pożyczki, świadczy o rażącym braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. W ocenie Sądu, mając na uwadze wskazaną przez powoda kwotę, która pozostała pozwaną do zapłaty tytułem prowizji tj. 7.289,36 zł wywnioskować należało, iż pozwana spłaciła na poczet prowizji kwotę w wysokości 1.696,24 zł. Sąd – jako że opłata ta stanowiła jedyny pozaodsetkowy koszt kredytu - uznał zatem, iż w niniejszej sprawie zasadnym będzie ustalenie tej opłaty właśnie na takim poziomie.

Należy wskazać, iż nawet fakt, iż wysokość prowizji oraz dodatkowych opłat nie przekraczała maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r., nie powodowało niemożliwości badania przez Sąd tych klauzuli pod kątem ich abuzywności. Samo określenie wysokości prowizji, czy innych opłat na poziomie nieprzekraczającym limitu z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim nie świadczy o tym, że zapisy umowy w tym zakresie nie mają charakteru abuzywnego. Celem ustawowego limitu kosztów kredytu nie jest bowiem wyłączenie kontroli abuzywności, lecz uniemożliwienie kredytodawcom stosowania kosztów przekraczających ten limit, chociażby postanowienia umowy przewidujące takie koszty nie stanowiły postanowień niedozwolonych (vide: wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 lipca 2019 r., sygn. akt(...)) LEX nr (...); wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 marca 2020 r., sygn. akt (...), uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2020 r. wydanego w sprawie (...), uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2020 r. wydanego w sprawie (...)).

Podsumowując zatem, w ocenie Sądu żądanie zapłaty kwoty z tytułu prowizji przewyższające zapłaconą już przez pozwaną z tego tytułu kwotę tj. 1.696,24 zł, uznaną za zasadną, należało uznać za nienależne.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż z tytułu umowy pożyczki pozwana zobowiązana była zwrócić powodowi pożyczoną kwotę – 9.000,00 zł wraz z prowizją w wysokości 1.696,24 zł. Łącznie zatem kwotę 10.696,24 zł. Powód mógł też, zgodnie z art. 359 § 1 k.c., domagać się odsetek umownych za okres do dnia rozwiązania umowy tj. do dnia 16 listopada 2019 r. jako, że powód wypowiedział pozwaną umowę pożyczki pod warunkiem wstrzymującym - dokonania spłaty całej zaległej kwoty w wysokości 7.103,03 zł w terminie do 17 października 2019 r., z zastrzeżeniem, że brak wpłaty w wyżej wskazanym terminie oraz kwocie spowoduje rozpoczęcie biegu okresu wypowiedzenia, który wynosi 30 dni, a po jego upływie umowa zostanie skutecznie wypowiedziana. Przewidziane w umowie pożyczki odsetki umowne nie przekraczały wysokości odsetek maksymalnych, o których mowa w art. 359 § 2¹ k.c. Zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki (k. 28-30 akt) należna kwota odsetek umownych do dnia rozwiązania umowy wynosiła łącznie 844,36 zł. Należy wskazać, iż odsetki te zostały naliczone jedynie od kwoty pożyczonego kapitału, co należy ocenić jako prawidłowe.

Powodowi także przysługiwały na podstawie art. 481 § 1 k.c. odsetki za opóźnienie w spłacie poszczególnych rat pożyczki na podstawie § 13 pkt 13.1 i 13.2 umowy w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.c. Według zestawienia wpłat pozwaną przedstawionych przez powoda pozwana do dnia wypowiedzenia pozwana nie spłaciła następujących rat:

- raty wymagalnej dnia 30 sierpnia 2019 r., z której do zapłaty pozostało 405,87 zł, gdzie odsetki za opóźnienie za okres od 31 sierpnia 2019 r. do 16 listopada 2019 r. (upływu okresu wypowiedzenia) wynosiły 12,14 zł;
- raty wymagalnej dnia 30 września 2019 r. w wysokości 416,12 zł, gdzie odsetki za opóźnienie za okres od 1 października 2019 r. do 16 listopada 2019 r. (upływu okresu wypowiedzenia) wynosiły 7,50 zł;
- raty wymagalnej dnia 30 października 2019 r. w wysokości 416,12 zł, gdzie odsetki za opóźnienie za okres od 31 października 2019 r. do 16 listopada 2019 r. (upływu okresu wypowiedzenia) wynosiły 2,71 zł;

Łącznie zatem odsetki za opóźnienie w spłacie rat w okresie od do stanowiły kwotę 22,35 zł.

Pozwana zobowiązana była zatem zwrócić powodowi pożyczoną kwotę – 9.000,00 zł wraz z prowizją w wysokości 1.696,24, odsetkami umownymi w kwocie 844,36 zł oraz odsetkami karnymi – 22,35 zł. Łącznie zatem kwotę 11.562,95 zł. Uwzględniając jednak dokonane przez stronę pozwaną wpłaty w łącznej wysokości 3.765,72 zł, do zapłaty pozostawała kwota 7.797,23 zł.

Powód mógł też zgodnie z art. 359 § 1 k.c. domagać się odsetek umownych, które nie przekraczały wysokości odsetek maksymalnych, o których mowa w art. 359 § 2¹ k.c. - z tytułu odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki naliczonych za okres od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, ale ponieważ żądanie w tym przedmiocie stanowiło kwotę 156,31 zł i ustalone zostało obliczone od kwoty, która obejmowała także częściowo nienależne zdaniem Sądu wynagrodzenie prowizyjne, ich wysokość podlegała przeliczeniu i częściowemu oddaleniu. W ocenie Sądu należąca kwota odsetek winna zostać obliczona od kwoty 7.797,23 zł (jako należnej powodowi do zapłaty przez pozwaną) za okres od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy tj. 19 listopada 2019 r. (jako że termin wypowiedzenia przypadał na sobotę, został przeniesiony na poniedziałek 18 listopada 2019 r.) do dnia 11 grudnia 2019 r. – jako dnia sporządzenia pozwu i stanowić kwotę 68,79 zł.

W ocenie Sądu, łączne zobowiązanie pozwanej wyrażało się kwotą 7.866,02 zł (7.797,23 zł + 68,79 zł) którą Sąd zasądził w pkt I sentencji wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – zgodnie z żądaniem pozwu. W ocenie Sądu tak sformułowane żądanie należało uznać za zasadne zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c.

W pozostałym zakresie jako niezasadne Sąd powództwo oddalił (pkt II sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. przewidującego, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na fakt, iż powód żądał kwoty 15.229,75 zł, a zasądzono na jego rzecz kwotę 7.866,02 zł, należało uznać, iż wygrał sprawę w 51,65 %. Na koszty poniesione przez stronę powodową, które wynosiły 4.683,05 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 1.000,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego - 17 zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 t.j.) w wysokości 3.600 zł oraz koszty doręczenia pozwanej korespondencji sądowej przez komornika w łącznej kwocie 66,05 zł (k. 80). W związku z tym, iż jak wskazano powyżej powód wygrał proces w 51,65%, w takim zakresie należał się mu zwrot poniesionych kosztów procesu, co dało kwotę 2.418,80 zł (4.683,05 zł * 51,65%), którą Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pkt III sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. wyrokowi w części zasądzającej nadał rygor natychmiastowej wykonalności.